

25/4/2009 LA CIMERA SOBRE EL RACISME

Drets humans i ordre mundial

La justícia universal i els debats de l'ONU reflecteixen un món on els règims democràtics són una franca minoria

- La conferència de Ginebra no va poder superar l'aliança entre països violadors de tots els codis

CABA

MATEO Madridejos*

La situació dels drets humans al món, lluny de millorar, es deteriora d'una manera alarmant i els avanços de la democràcia que van seguir l'extinció de l'URSS s'han aturat bruscament. El descrèdit o la inoperància de l'ONU, en lloc de mitigar-se, augmenta enmig d'un enfrontament ideològic o geopolític frenètic entre grups regionals, fins al punt que el president de l'actual sessió de l'Assemblea General, el sacerdot nicaragüenc **Miguel d'Escoto**, pel seu verb desbotat, els seus viatges militants i les seves indiscrecions, provoca la sorpresa quan no la irrisió en l'enrevessat univers diplomàtic del gratacel de vidre de Manhattan. La justícia universal i els debats de l'ONU reflecteixen un món en el qual els règims democràtics es troben en franca minoria, com es va poder comprovar recentment quan els països africans i àrabs van fer costat al president del Sudan, **Omar Hassan al-Baixir**, contra el qual el Tribunal Penal Internacional (TPI) va llançar una ordre de captura després d'haver-lo acusat de les atrocitats

viscudes al Darfur. La decisió del TPI, que fins aquell moment solament havia processat els caps d'Estat en desgràcia, va ser aplaudida per les víctimes i per les oenagés, però recusada pels països del tercer món que denuncien ritualment la doble vara de mesurar o la justícia de dues velocitats, mentre el botxí denigra els occidentals.

LA

CONFERÈNCIA de l'ONU sobre el racisme a Ginebra, per revisar els progressos després de la de Durban (Sud-àfrica) el 2001, va provocar la confusió, el tumult i el boicot de diversos països importants (Estats Units, Alemanya, Itàlia, Holanda i Israel), malgrat que els diplomàtics havien engiponat un document finalment aprovat que eliminava qualsevol assumpte vidriós: la discriminació religiosa, l'ocupació israeliana, la llibertat d'expressió i el concepte islàmic de difamació de les religions com a intent subreptic de justificar la censura.

La reunió de Durban, més procliu a la venjança retòrica que no pas a la conciliació, va degenerar en una plataforma contra Israel, entossudida a demonitzar el sionisme com una forma de racisme, i en una causa general contra el colonialisme. La farsa va acabar d'adquirir un caire sinistre quan alguns líders africans van exigir compensacions sense adonar-se que l'esclavitud, la fam i els assassinats massius tornaven als seus països amb governs corruptes i despòtics. El 2007, el representant de l'ONU, **Doudou Diene**, va encendre la controvèrsia amb un informe inflammat en el qual va definir la islamofòbia com una forma de racisme que té les seves arrels enfonsades en les Croades i la reconquesta espanyola, al mateix temps que estigmatitzava els intel·lectuals europeus i americans per predicar el laïcisme o proferir insults contra la religió del Profeta.

Les bones intencions del conclave ginebrí no van resistir la provocació del president iranià, **Mahmud Ahmadinejad**, un especialista de la diatriba antisemita, vulgar i sorollós negacionista que considera un mite l'Holocaust i que ha reclamat en diverses ocasions l'aniquilació d'Israel. Únic orador presidencial en el devaluat fòrum ginebrí, el delegat dels aiatol·làs va descriure l'Estat d'Israel com creat pels poders satànics "per establir un Govern racista a la Palestina ocupada", un ultratge que els enviats de la Unió Europea (UE) no van poder suportar de cap manera.

Igual que el Consell dels Drets Humans de l'ONU, creat el 2006 i integrat per quotes regionals, la conferència de Ginebra no va poder superar una politització a ultrança ni l'espectacle d'una tribuna sarcàsticament dominada per una aliança de facto entre països on els governs són uns notoris violadors de tots els codis: la majoria dels membres de l'Organització de la Conferència Islàmica (OCI), Cuba, Xina i fins i tot Rússia. De les 10 sessions extraordinàries del consell des de la seva creació, cinc van estar dedicades al conflicte arabo- israelià, mentre un dens silenci planava sobre les iniquitats en el tercer món.

EL

CIRCmuntat a Ginebra pel president iranià, sota el paraigua de l'ONU, despulla un mal de la nostra època que explica la contradicció de veure el president nord-americà, **Barack Obama**, boicotejant un conclave sobre el racisme. Declina l'activisme en pro dels drets humans, i l'antiracisme, confós amb l'antisemitisme, es converteix en una ideologia per emmascarar els despotismes de la corrupció o de la utilització de l'islam com a barrera per defensar l'obscurantisme reaccionari i explotador dels recursos.

"Una nova Inquisició --segons conclou el filòsof francès **Pascal Bruckner**-- que enarbora la difamació de la religió per aniquilar qualsevol impuls de dubte, particularment als països islàmics".
L'ONU, incapaç de reformar-se, viu en crisi existencial, organitzant dispendioses reunions amb el pressupost que es nodreix dels països democràtics que després són asseguts al banc dels acusats pels representants de tiranies recalcitrants. El camí del penediment i la penitència seguits per alguns occidentals premia els integristes que utilitzen el respecte de la religió o de la cultura per conculcar o restringir els drets humans. Europa apareix dividida entre els que propugnen la resistència, malgrat tots els inconvenients, o els que advoquen per l'abandonament per forçar la reforma de l'ordre mundial i promoure la decència i el seny.

* Periodista i historiador.

PARTICIPACIÓ - Compartir - ¿Què són aquests serveis?	EINES Sigues el primer a conèixer aquesta notícia amb l'aplicació ÚLTIMA HORA Rep El PERIODICO al teu correu amb el Butlletí de titulars. Rep les alertes per sms al teu mòbil.
---	---